ఆంధ్రుల ఆహ్లాద రచయిత కలంనుంచి అగ్రశ్రేణి ధారావాహిక నవల

(క్రిందటి సంచిక నుంచీ కొనసాగింపు)

14

సోమయాజులు క్లుప్తంగా ఛాయని తీసుకురావడానికి గల కారణాన్ని తన తోడల్లుడికి వివరించి, అర్థరోజు ఉండి హైదరాబాద్ తిరిగి వచ్చేశాడు.

ఆమె వెళ్ళిపోయిన తర్వాత దొర్లిన మొదటి వారం రోజులు ఆ వేసంకాలంలాగే భరించలేనివిగా అనిపించాయి చిక్కడిపల్లిలోని ఆ ఇంట్లో వాళ్ళకి. ఆమె కోసం బాబు తప్ప బయటికి ఎవరూ ఏడవలేదు కానీ, మనస్సులోనే దుఃఖించారు అంతా. తమ దుఃఖాన్ని మాత్రం ఇతరుల నుంచీ కప్పిపుచ్చారు, మిగతా వాళ్ళు కూడా దాదాపుగా అదే పరిస్థితిలో ఉన్నారని తెలిసినా కూడా.

ఛాయకూడా దుఃఖించింది. బాబులాగే బయటికి ఏడ్చింది, టేక్సీదిగి బస్సులో ఎక్కాక సిటీ దాటాక డ్రయివర్ బస్సులోని దీపాలు ఆర్పేశాక ఆమె నిశ్శబ్దంగా రోదించడం మొదలుపెట్టింది.

శాంత గ్రహించి కూడా ఓదార్చే ప్రయత్నం చేయలేదు. నిద్రపోవడానికి ప్రయత్నించింది ఆ సూపర్ డీలక్స్ బస్సులోని సీటు అందించే సౌఖ్యంలో.

మర్నాడు రాత్రి బయలుదేరి వెళ్ళిపోయాడు సోమయాజులు. నెల్లూరులో, ఆ చిన్న డాబా ఇంట్లో సోమయాజులు తోడల్లుడు, మరదలు, వాళ్ళ కొడుకు ముగ్గురే ఉండేది. కొడుకు పదోక్లాసు చదువుతున్నాడు.

కామేశ్వరమ్మ చెల్లెలు స్వతహాగా కలుపుగోరు మనిషి కావటం వల్ల, ఇంటిపని అట్టే లేకపోవటం వల్ల, ఛాయతో మాట్లాడుతూ, కొత్తవాళ్ళ ఇంటిలో ఉన్నామన్న భావన ఛాయకు కలగకుండా ఉండేందుకు శాయశక్తులా ప్రయత్నించింది శాంత నాలుగురోజులు.

ఛాయ మొహంలో నవ్వు, సహజంగా వచ్చే పరిపూర్ణమయిన నవ్వు, శాంత ఆఖరిరోజుగానీ చూడలేదు. రాబోయే ముందు ఆఖరి ప్రయత్నం చేసింది శాంత - ఛాయని వాళ్ళ డాబా మీదకి తీసుకెళ్ళి.

"రేపు ఉదయం నేను హైదరాబాద్ వెళ్ళిపోతున్నాను చెప్పింది ఛాయతో శాంత.

ఛాయ మాట్లాడలేదు.

"ఆఖరుసారి మళ్ళీ అడుగుతున్నాను చెప్పవా?"

ఛాయ తెచ్చిపెట్టుకున్న నవ్వు సమాధానంగా ఇచ్చి ఊరుకుంది.

"కానుపు అయిన తర్వాత చెపుతానన్నావ్ అప్పుడు ఇలానే నవ్వి ఊరుకుంటావా? " తీవ్రంగా అడిగింది శాంత.

"ఉంటే తప్పకుండా చెపుతాను. ఇంటిలో అందరినీ అడిగానని చెప్పండి"

"ముఖ్యంగా ఎవరిని? " ఆత్రంగా అడిగింది శాంత.

"బాబుని" చిన్నగా నవ్వింది ఛాయ.

"నువ్వు నేననుకున్నంత తెలివి తక్కువదానివికావు"

"అవునా!" మళ్ళీ నవ్వింది ఛాయ.

"ఇక మళ్ళీ హైదరాబాదులోని ఆ ఇంటిలో అడుగు పెట్టలేవు."

ఛాయ కళ్ళ ముందు క్షణకాలం ఆ పెద్ద పందిరి పట్టె మంచం మెదిలింది, ఛాయ కళ్ళలో క్షణకాలం కనబడ్డ విచారరేఖను పసిగట్టింది శాంత.

ఇద్దరూ మౌనంగా ఉండిపోయారు. శాంత పిట్టగోడ మీద నుంచీ వచ్చిన మామిడి కొమ్మకున్న ఆకులని త్రుంచసాగింది. ఛాయ శాంత చేతిని పట్టుకుని అన్నది.

"వద్దు, రాత్రిళ్ళు చెట్లని ముట్టుకోకూడదు"

"ఎవరు చెప్పారట?" నవ్వింది శాంత.

"మా అమ్మ."

"మీ అమ్మ గురించి ఎప్పుడూ చెప్పలేదు నువ్వు?"

"చాలా మంచిది"

"మంచిది కానీ అమ్మేలేదు ప్రపంచంలో అది వివరంకాదు. ఎలా చచ్చిపోయింది?"

"అమ్మని ఆంబోతు పొడిచింది. రెండు కొమ్ములతో పొడిచింది. పరుగెత్తుకు వచ్చి గాలిలో ఇంతెత్తు లేచి ఎగిరిపడింది అమ్మ."

ఛాయ ఆకాశం వంక చూస్తూ ఆ మాటలు అతి నెమ్మదిగా చెప్పింది. ఆ సంఘటనని గుర్తు తెచ్చుకుంటున్నట్లుగా ఎప్పుడూ మాట్లాడనంత నెమ్మదిగా చెప్పింది.

"మూడు రోజుల తర్వాత విజయవాడలో గవర్నమెంటు ఆస్పత్రిలో చచ్చిపోయింది" పూర్తి చేసింది ఛాయ.

శాంత "ఇంక వెళదామా" అందామనుకుంటుండగా ఛాయ చెప్పింది చేత్తో చూపిస్తూ.

"చూడండి ఆ కొబ్బరాకుల మీద వెన్నెల పడితే, ఆ ఆకులు వెండితీగల్లా ఎలా మెరుస్తాయో, హైదరాబాదు వచ్చాక ఇలాంటి దృశ్యం చూద్దామన్నా కనబడలేదు సత్తెనపల్లిలో ఇలాంటి దృశ్యాలు చెప్పలేనన్ని. చిత్రం అప్పుడు 'అద్భుతం' అనిపించేవి కావు."

"ఇంక వెళదామా?" అన్నది శాంత.

ఆకాశంవంక చూసి అన్నది ఛాయ.

"రేపే అనుకుంటా పౌర్ణమి.. నాకు వెన్నెల్లో పడుకోవాలంటే సరదా" అని ఆగి అన్నది కలలో మాట్లాడుతున్నట్లుగా. "వెన్నెల్లో పడుకుంటే, వెన్నెల్లా తెల్లగా చల్లగా ఉండే పాప పుడుతుందట.

శాంతి కదిలింది.

"ఆవిడతో చెప్పండి, నన్ను డాబా మీద పడుకోనివ్వమనండి. వెన్నెల్లో పడుకుంటాను ప్రతిరోజు. అసలు మీరు ఇక్కడికి తీసుకు వచ్చి ఎబార్షన్ చేయిస్తారేమోనని ఎంతో బయపడ్డాను అలా చేయించేటట్లయితే పారిపోదామనుకున్నాను."

"ఎక్కడికి?"

"ఏదో? విజయవాడలోని గవర్నమెంట్ ఆస్పత్రికనుకుంటాను" ఆలోచనని మాటల్లో పెడుతున్నట్లుగా అన్నది ఛాయ.

"అసలా భయం ఎందుకు వచ్చింది నీకు?" అడిగింది శాంత విచిత్రంగా చూస్తూ.

"భయం ఏమో? భయం దేనికి కలుగుతుంది. దెయ్యాలుండవని తెలిసినా, పగలంతా వేపచెట్టుకింద ఆడుకున్నా. రాత్రి చీకట్లో అదే వేపచెట్టు కిందకి వెళ్ళడానికి చిన్నప్పుడు ఎందుకు భయపడేదాన్ని? ఏమో? నాకు తెలియదు. భయం అంటే బహుశా ముందు చూపు అనుకుంటాను. అవును భయం, భయం కాదది ముందుచూపు."

"ఆ ముందుచూపు, ఆ భయం అన్ని విషయాల్లో, అన్ని వేళలా ఉండాలి - ముఖ్యంగా ఆడపిల్ల అన్న తర్వాత ."

ఛాయ శాంత కళ్ళలోకి చూసి నవ్వింది. నవ్వి అన్నది.

"నేనెప్పుడూ భయపడలేదు."

శాంత మెరుపులా కుడిచేత్తో ఛాయ చెంప ఛెళ్ళుమనిపించింది. మెత్తటి ఛాయ బుగ్గలు దవడకున్న ఎముకలకి తన అరచేయి తగిలి బలంగా ఒత్తుకోవటం తెలిసింది శాంతకి.

బుగ్గ ఎర్రగా కందిపోయింది ఛాయకి. ఛాయకి తెలియకుండానే రోషం, కళ్ళలో నీళ్ళు వచ్చాయి. శాంత అరచేతి వేళ్ళు అచ్చుపడ్డాయి కుడి బుగ్గమీద.

చేతిని కుడిబుగ్గమీద వత్తుకుంటూ అడిగింది ఛాయ కళ్ళలో నీళ్ళు తిరుగుతుంటే.

"దేనికి?"

"నిన్ను మొదటిరోజు చిక్కడపల్లిలో మా ఇంట్లో బాత్‌రూంలో చూసినప్పుడే ఈ పని చేయాలనిపించింది. చేయలేదు. ఆ తర్వాత చాలాసార్లు అనిపించింది. కానీ బలవంతంగా అణుచుకున్నాను. నీకు కడుపని తెలిసినప్పుడు కూడా ఈ పని చేయలేకపోయాను.

"మరి ఇప్పుడు దేనికి?"

"ఈ కోరిక నిన్ను నేను చూసినంత పాతది. ఇప్పుడు తప్ప మళ్ళీ నాకు జీవితంలో ఇలాంటి అవకాశం రాదు. బహుశా ఇదే మనిద్దరం ఆఖరిసారి కలుసుకోవటం."

ఛాయ వెంటనే నవ్వింది.

ఛాయ మొహంలోని ఆ నవ్వు తెచ్చిపెట్టుకున్నది కాదు. సహజంగా వచ్చే పరిపూర్ణమైన చిరునవ్వు. ఛాయ అందంగా నవ్వింది.

ఛాయ చాలా అందంగా నవ్వింది.

నెల్లూరు వెళ్ళిన అయిదారు రోజుల తర్వాత శాంత హైదరాబాదు తిరిగివచ్చి. ఇంట్లోని పరిస్థితి గమనించి కొద్దిగా ఆశ్చర్యపడింది. తుపాను రాబోయే ముందు వాతావరణంలో ఉండే ప్రశాంతతలాంటి వాతావరణం ఇంట్లో అలుముకుంది. దగ్గరవాళ్ళు చచ్చిపోతే, ఏడ్చి ఏడ్చి, ఇక ఏడ్చే శక్తిలేక మౌనంగా ఉండిపోయే మనుషుల్లా ఉన్నారు అన్నదమ్ములు ముగ్గురూ. మాటలు మరచిపోయిన మనుషుల్లా మునుల్లా, మూగవాళ్ళలా మౌనంగా ఉన్నారు.

సోమయాజులు బాబుని దగ్గరలోనే ఉన్న చిల్డ్రన్స్ కేర్ టేకర్స్‌లో చేర్పించాడు. ఉదయం పదినుంచి సాయంత్రం అయిదు, అయిదున్నరదాకా బాబుని వాళ్ళే ఆడిస్తారు. ట్రెయిన్డ్ నర్సులు చూసుకుంటారు. పళ్ళరసం, పాలు ఇస్తారు. సోమయాజులు వంటమనిషి

కోసం వెదుకుతున్నాడు ఓ ముసలాయన రోజుకి అయిదు రూపాయలు తీసుకుని, ఓ పది పదిహేను రోజులు రెండుపూటలా వండిపెట్టడానికి వప్పుకున్నాడు.

పదిపదిహేను రోజుల తర్వాత ఆ ముసలాయన వెళ్ళిపోవాలి. ఈ లోపలే ఎవరికయినా కుదుర్చుకోవాలనే ఆదుర్దాతో ఉన్నాడు సోమయాజులు.

"అబ్బ నువ్వు లేకపోతే బ్రతుకు ఎంత దుర్భరంగా ఉందో చెప్పలేను. ఎప్పుడెప్పుడొస్తావా అని ఎదురు చూస్తున్నాను" అన్నాడు శర్మ శాంతతో.

శాంత ఏం మాట్లాడలేదు.

ఆ రాత్రి శాంత మంచం మీద ఉన్న పరువుతీసి, మంచానికి దూరంగా నేలమీద వేసుకుంది. ఆ పరువుమీద పడుకుంది, బాబుని పక్కలో పడుకోబెట్టుకుని, కొద్దిగా ఆశ్చర్యపోయాడు శర్మ. శాంత ఎంత కోపం వచ్చినా అలా ఎప్పుడూ చేయలేదు పెళ్ళయిన దగ్గరనుంచి.

"అలిగావా?" అడిగాడు నవ్వుతూ. శాంత సమాధానం ఇవ్వలేదు.

శాంత కోసం ఎదురుచూస్తూ, సిగరెట్ తాగుతూ శర్మ చాలాసేపు మంచం మీద పడుకున్నాడు. నాలుగు సిగరెట్లు కాల్చాక పిల్చాడు.

"రా శాంతా నువ్వు దూరంగా ఉంటే, సిగరెట్స్ ఖర్చు పెరుగుతోంది."

శాంత మాట్లాడకపోవటంతో శర్మేలేచి శాంత దగ్గరికి వెళ్ళాడు. నిద్రపోతుంది శాంత. బాబుని ఎత్తుకుని మంచం మీద పడుకోబెట్టి, వాడు కదిలితే కాసేపు జోకొట్టాడు. తర్వాత శాంత ప్రక్కన కూర్చుని పిల్చాడు.

శాంతకి భర్త చేతి స్పర్శకి మెలుకువ వచ్చింది. ఉలిక్కిపడి లేచి చూసింది భర్తవంక.

"వెళ్ళండి" కసిగా అన్నది శాంత.

తల అడ్డంగా ఊపాడు శర్మ నవ్వుతూ.

"మీకే, మీద చెయ్యి వేస్తే మర్యాద దక్కదు"

శాంత కంఠంలోని తీవ్రతని గుర్తించి అన్నాడు శర్మ కోపంగా.

"ఈ సారి ఏం తప్పు చేశానో?"

శాంత భర్త గడ్డం కింద చేతిని ఉంచి బలంగా శర్మ తలయెత్తి, శర్మ కళ్ళలోకి చూస్తూ చెప్పింది తనకు చేతనయినంత కర్కశంగా.

"నెల్లూరులో నాకు ఛాయ అంతా చెప్పి, ఏడ్చింది. ఈ రోజు నుంచీ మనమధ్య కాపరం చూపురులకి మాత్రమే. నా వంటిమీద మీ స్పర్శపడితేనే నా కసహ్యం" బిత్తరపోయి చుస్తుండి పోయాడ్డు శర్మ. కత్తివాటుకి నెత్తురు చుక్కలేదు పాలిపోయింది మొహం. కాసేపు మాట్లాడలేకపోయాడు.

లేచివెళ్ళి, సిగరెట్ పెట్టె, అగ్గిపెట్టె తెచ్చుకుని, సిగరెట్ అంటించుకుని చెప్పాడు.

"పూర్తిగా అబద్ధం. ఛాయ నిన్ను చూసి అసూయపడి అలా అబద్ధం చెప్పింది. అంతకంటే ఛాయ అలా అబద్ధం ఆడటానికి తగిన కారణం నాకు కనిపించటం లేదు."

"దూరంగా వెళ్ళండి"

శర్మ లేచి మంచం మీద కూర్చుని అన్నాడు.

"అలాగే?"

కాసేపు సిగరెట్ తాగుతూ ఆలోచిస్తూ ఉండిపోయాడు, నిద్రపోతున్న బాబువంక చూస్తూ. తర్వాత అన్నాడు నిశ్శబ్దాన్ని చీలుస్తూ.

"దీక్ష, అవధాని వాళ్ళిద్దరిలో ఎవరిపనో తేల్చుకోలేకపోతున్నాను. "

శాంత మనసులో అనుకుంది. దీక్షో, అవధానో కనక అయుంటే తనకి ఎందుకు చెప్పి ఉండదు? తన భర్త కాబట్టే చెప్పలేదు. తప్పకుండా ఈయనే.

మనసు కుతకుతలాడిపోతోంది.

"ఆల్‌రైట్, నీ ఇష్టం. రాపటినుంచీ బయటే పడుకుంటాను. నువ్వు మళ్ళీ రమ్మనేదాకా రాను. నేనే రాత్రయినా ఇంటికి రాకపోతే, కారణం నా భార్య నన్ను పక్కలోనికి రానివ్వకపోవడమే అన్న సంగతి మాత్రం గుర్తుచేసుకుంటూ పడుకో ఆ రాత్రంతా."

సిగరెట్ ఆర్పేసి పడుకున్నాడు శర్మ. మనసులోని బాధని అంత తేలికగా ఆర్పే సాధనం ఏదయినా ఉంటే, మనుషులకి కన్నీళ్ళు ఖర్చు తెలియదేమో!

15

ఛాయ ఆ ఇంటిని వదిలి పదిహేను రోజులు గడిచిపోయాయి. ముగ్గురూ వీలయినంత సమయం బయటే గడుపుతున్నారు. భోజనానికి, నిద్రకు మాత్రమే ఇంటికి వస్తున్నారు.

కామేశ్వరమ్మకి కొడుకుల తరహా నచ్చలేదు. ఆగర్భ శత్రువుల్లాగా ఒకరితో మరొకరు మాట్లాడుకోకపోవడం మరీ బాధ కలిగిస్తోంది ఆవిడకి. శర్మ, శాంతా కూడా సఖ్యంగా లేరన్న సంగతి రూఢీ అయిపోయింది ఆవిడకి.

ఆవిడ అనారోగ్యం కన్నా ఆవిడకి ఇంటి పరిస్థితులు ఎక్కువ మనస్తాపాన్ని కలిగిస్తున్నాయి. శాంతని మందలించింది. 'మీ విషయం మీరు చూసుకోండి' అన్నట్లుగా మాటాడింది శాంత.

నెల్లూరు నుంచీ ఉత్తరం వచ్చింది. కామేశ్వరమ్మ చెల్లెలు వ్రాసింది. ఛాయని డాక్టర్‌కి చూపించాననీ, కులాసాగానే ఉందనీ.

భర్తతో అన్నది కామేశ్వరమ్మ ఒకరోజు.

'ఎంతకాలమిలా? పెద్దకొడుకు కాపరం ఇలా ఉంది. రెండోవాడు సరేసరి, మూడోవాడు కూడా ఓ అడ్డదారి తొక్కకమునుపే, మన మాట వినే సమయంలో ఎవరినో ఒకరిని చూసి ముడిపెట్టేయడం ఉత్తమం."

సోమయాజులు నవ్వి అన్నాడు.

"సంబంధాలేమీ రాకపోతే ఏంచేయను? పేపర్లో ప్రకటన వేయించుకుంటావేమిటి? మన సంసారాన్ని చూసి ఎవరు గుమ్మం తొక్కుతారు?"

సుందరి ఫోన్ చేసింది అవధానికి, ఆఫీస్‌కి.

"ట్రంక్‌కాల్ బుక్ చేశాను. మీ పర్సనల్ కాల్ త్వరగా మాటాడండి" అన్నాడు అవధాని ఆఫీసర్.

అవధాని టేబుల్ మీద ఉన్న రిసీవర్ అందుకుని 'హలో' అన్నాడు.

"సుందరిని మాటాడుతున్నాను. ఈ మధ్య దర్శనాలే కరువయ్యాయ్? బ్రతికే ఉన్నావా? " అడిగింది సుందరి నవ్వుతూ.

"దేముడి దయవల్ల"

"రెండు ఆదివారాల నుంచీ నీ పోస్ట్‌కార్డ్ కోసం ఎదురు చూస్తున్నాను. నువ్వయినా వస్తావేమోననుకున్నాను."

"సారీ సుందరి, ఈ మధ్య తీరుబడి లేక..."

అవధాని మాటలను ఖండిస్తూ అన్నది సుందరి. "పెళ్ళిగానీ కుదిరిందేమిటి?

"వచ్చే ఆదివారం కలుద్దాం?"

"వచ్చే ఆదివారం అంటే? మూడు రోజుల తర్వాత వచ్చే ఆదివారమా.. ఆపై ఆదివారమా?"

"మూడు రోజుల తర్వాత వచ్చేది. 25 వ తారీకు."

"గుడ్ ఎక్కడ?"

"పోనీ ఈ రోజు సాయంత్రం?" అడిగాడు అవధాని.

"బెంగాలీ సినిమా ఫస్టుషోలుండవు. ఉన్నా నాకు కుదరదు రావడానికి ఎల్లుండి 25 వతారీకు, ఉదయం పదిన్నరకి సికింద్రాబాద్ క్లాక్ టవర్ దగ్గర. ఛాయనడిగానని చెప్పు. మీ నాన్నగారిని కూడా. గుడ్ బై"

ఫోన్ పెట్టేసింది సుందరి.

మేనెల 25 వ తేదీ, ఆదివారం ఉదయం పదిన్నరకి సుందరిని కలుసుకున్నాడు అవధాని.

"ఏమిటిలా అయిపోయావ్? జ్వరం వచ్చిందని చెప్పలేదే?" చిక్కిపోయిన అవధానిని చూసి నెవ్వెరపోతూ అడిగింది సుందరి.

"జ్వరం రాలేదు"

"మరి?" అడిగింది లోతుకుపోయిన కళ్ళని, ఎండుకుపోయినట్లున్న చెంపలని చూస్తూ.

తటపటాయిస్తూ ఉండిపోయాడు అవధాని కారణం చెప్పడానికి.

"ఏ సినిమాకి వెళదాం? నగరంలో జనాలు రాని మూడు డొక్కు సినిమాలు నడుస్తున్నాయి. మనలాంటి వాళ్ళకోసం"

"సినిమాకి రాలేను ఇవాళ."

"జీతం రాలేదా ఏమిటి? లంఖణాలు చేస్తున్నావా? జీతం ఇస్తే కానీ మీ ఛాయ అన్నం పెట్టదా ఏం?"

"హోటలుకి వెళదాం పద. కూర్చుందాం నీతో చాలా చెప్పాలి"

ఇద్దరూ దగ్గరే ఉన్న ఓ చక్కటి హోటలుకి నడిచారు. కన్నడం వాళ్ళు నడిపే ఆ హోటల్ నీట్‌గా ఉంది. టిఫిన్ ఆర్డరిచ్చాడు అవధాని.

"సినిమా రీళ్ళు తిరిగొచ్చిన నిర్మాతలా అచ్చం. ఏం సినిమా తీశావు?"

"నిన్ను ఇన్నాళ్ళు కలవకపోవడానికి కారణం, జరిగింది నీతో చెపితే బాధపడతావని-."

"ఏం జరిగింది? పెళ్ళా? ఎవరా దుర్మార్గురాలు?" చాలా కాలం తర్వాత అవధానిని చూడటం వల్ల సంతోషం పట్టలేక హుషారుగా మాట్లాడేస్తుంది, సుందరి.

"నీవు నన్ను తప్పు అంచనా వేయనని ముందరే మాట ఇస్తే చెపుతాను."

"సిల్లీమాట! అడగటం సిగ్గుచేటు, నీకు తెలుసు నా మనస్తత్వం, కోపం, ఆలోచనల పద్ధతి ఎట్స్ట్రా. నువ్వు చెప్పబోయేది నా మీద ఎలాంటి ప్రభావం చూపబోతుందో నువ్వు అంచనా వేయగలిగినప్పుడు, కొత్తవాళ్ళలాగా ఈ 'మాట' ఏమిటి చెప్పు. ఏ అమ్మాయయినా ప్రేమించానందా?"

"ఛాయ తెలుసుగా."

"ప్రేమిస్తోందా?"

"నెల్లూరు వెళ్ళింది."

"దేనికి?"

"పంపించారు."

"బెంగ పడ్డావా? బెంగ జ్వరమా? మంత్రం పెడతాలేకానీ, ఇలా కట్టె కొట్టె తెచ్చేలా చెప్పక. జరిగింది ఫటాఫట్ చెప్పెయ్ - ఒక్క పేరాలో."

సర్వర్ టిఫిన్ ప్లేట్స్ సర్ది వెళ్ళాడు.

"ఛాయకి అయిదో నెలనుకుంటాను ఇప్పుడు"

"ఎవరికీ? ఛాయకా?" నమ్మలేనట్లుగా చూసింది సుందరి. ఇప్పుడు సుందరి మొహంలో ఇందాకటి చిరునవ్వు, సంతోషం లేదు.

"అవును. అందుకని నెల్లూరు పంపించేశారు. పిన్ని దగ్గరకి. ఛాయ ఎవరో చెప్పలేదు దానికి కారణం. కానీ మా ఇంట మా ముగ్గురు అన్నదమ్ముల్లో ఒకరని మాత్రం స్పష్టంగా చెప్పింది. ఎవరో చెప్పలేదు. మా అన్నయ్యలిద్దరిలో ఎవరో ఒకరౌ అయిఉండాలి. మా ఇంట్లో వదిన, అమ్మ, నాన్నగారు, అన్నయ్యలిద్దరిలో ఆ మరొకరు అంతా నన్ను కూడా అనుమానిస్తున్నారు. ఇంటికి వెళ్ళాలంటేనే భయంగా, సిగ్గుగా, అవమానంగా, ఏడుపుగా ఉంది. ఆమె ఫలాన అతనని చెప్పి చచ్చినా బాగుండేది. చెప్పలేదు, చెప్పకుండా ఆ ఫలానాకి ఏదో గొప్పమేలు చేస్తున్నాననుకుని, చెప్పకపోవడం వల్ల కలిగే కీడు ఆలోచించలేదు, ఎంత అసహ్యకరమయిన పరిస్థితి ఇంట్లో పెద్దవాళ్ళముందు..."

ఎవరితోనూ చెప్పుకోలేక దాచుకున్న బాధనంతా అవధాని తన సుందరికి చెప్పుకున్నాడు. దాదాపుగా అవధాని కళ్ళలో అలా చెపుతున్నప్పుడు నీళ్ళు తిరగడం గమనించింది సుందరి.

మాట, పలుకు లేకుండా నోరు తెరుచుకుని, ఎదురుగా ఉన్న టిఫిన్ తినటం కూడా మర్చిపోయి చూస్తుండిపోయింది సుందరి అవధాని వంక.

ఎంతవరకు నిజం చెపుతున్నాడు అన్నట్టుగా ఉన్నాయి సుందరి చూపులు.

"అందుకనే నన్ను కలవలేదా?" అడిగింది సుందరి ఇద్దరి మధ్య నిశ్శబ్దాన్ని చీలుస్తూ.

"అవును, ఈ సంగతి చెపితే బావుండదని కలవలేదు నేను. ఇప్పుడు కొద్దిగా తేరుకున్నానని చెప్పచ్చు."

మళ్ళీ నిశ్శబ్దం పేరుకుంది ఇద్దరిమధ్యా.

"ఇడ్లీ తిను" అన్నది సుందరి ఓ స్పూన్ అందుకుంటూ సుందరి మొహం ఎర్రగా కందిపోయి ఉండటం గమనించాడు అవధాని. కొద్దిగా కలవరపడుతూ అడిగాడు.

"నన్ను తక్కువ అంచనా వేయటం మొదలుపెట్టావ్."

సుందరి అవధాని మాటలు విననట్లే మౌనంగా ఉండిపోయింది.

"గమ్మత్తు కదూ?" నవ్వడానికి ప్రయత్నించాడు అవధాని.

సుందరి ప్రయత్నించలేదు.

"ఛాయ అంటే నీకంత ఇష్టమని ముందరే నాకు చెప్పిఉంటే బావుండేది. తప్పుకునే దాన్ని. ఈ రోజు ఈక్షణం దాకా రానిచ్చేదాన్ని కాను మన ప్రే...స్నేహం."

అవధాని సుందరి కళ్ళలోకి చూసాడు. సుందరీ అవధాని కళ్ళలోకి చూసింది. కొన్ని క్షణాలు అలా చూసుకుంటూ ఉండిపోయారు ఇద్దరూ ఒకరినొకరు.

అవధాని సమాధానం చెప్పలేదు. తన చేతిని టేబుల్ మీదున్న సుందరి చేతిమీద ఉంచాడు.

"అంటే?" అన్నది సుందరి, తన చేతిమీద అవధాని చేతివంక చూస్తూ, వెంటనే తన చేతిని దూరంగా తీసుకుంది.

దూరంగా మరో టేబుల్ దగ్గర కూర్చున్న ఇద్దరు తమని గమనించటం కనుకొలకుల్లోంచే చూశాడు అవధాని.

"నా మీద నమ్మకం లేదా నీకు!" సూటిగా అడిగాడు వెన్నలో కత్తి గుచ్చినట్టుగా.

"లేదు"

వెన్న అంటకుండా కత్తి బయటికి వచ్చేసింది.

"నిన్ను అన్ని సార్లు ముద్దు అడిగాననా?"

"కాదు, నా మనసులోనూ ఉన్న కోరికే అది. నీకు నేనివ్వడానికి సమ్మతించనిది, పెళ్ళికాకుండా ఛాయ ఇచ్చి ఉంటుందనే నమ్మకం, నీమీదున్న నమ్మకాన్ని కృంగదీసింది."

"సుందరీ తప్పుగా అర్థం చేసుకోకు నువ్వుకూడా, నన్ను నమ్ము. దేముడితోడు"

"నమ్మకం అనేది ఒట్లుతోనూ, అర్థిస్తేనూ రాదు. ఎందుకు వస్తుంది, ఎలా కలుగుతుంది నేను చెప్పలేను కానీ, అది స్వతహాగా రావాలి."

అవధాని సర్వర్‌ని పిలిచి, రెండురూపాయల కాగితం ఇచ్చి విల్స్‌పేకెట్, అగ్గిపెట్టె తెమ్మని చెప్పాడు.

"నేను ఎక్కువసేపు నీతో వాదిస్తూ కూర్చోను అవధాని" అన్నది సుందరి సర్వర్ వెళ్ళగానే.

"బ్రతిమలాడటం నా ధ్యేయం కాదు. నువ్వన్నట్లు అది స్వతహాగా రావాలి. బ్రతిమాలితే వచ్చేది విలువయినది కాదు. కలకాలం ఉండదు. పెళ్ళికి పునాది నమ్మకం. పెళ్ళి తర్వాత ప్రాణం నమ్మకం. అది నశిస్తే ఇద్దరిలో ఎవరికయినా సరే ప్రాణం లేని జీవాల్లా బ్రతకాలి. మా పెద్ద వదిన రెండో వదిన కాపరాలు చూస్తేనే అర్థం అవుతుందా సంగతి. బహుశా మా అన్నదమ్ములు ముగ్గురికీ ఎవరో శాపం పెట్టి ఉంటారు చిన్నప్పుడు. ఆ శాపం ఛాయ రూపంలో వచ్చింది."

సర్వర్ సిగరెట్స్ తీసుకురావడంతో ఆపేశాడు చెప్పటం. సిగరెట్ అంటించుకుని కాఫీ తీసుకురమ్మని చెప్పాడు.

"ఛాయ నాకన్నా బావుంటుందా?" అడిగింది సుందరి.

"అర్థంలేని ప్రశ్న."

"అది నా ప్రశ్నకు జవాబు కాదు."

"అనాకారి కాదు."

"అర్థం లేని ప్రశ్నకు మంచి జవాబది."

కాఫీ తీసుకు వచ్చాడు సర్వర్ బిల్ తో పాటుగా. కాఫీ తాగాక మరో సిగరెట్ వెలిగించి అడిగాడు అవధాని.

"మళ్ళీ కలుద్దామా? ఆఖరా?"

"కలుద్దాం, ఫోన్ చేసి చెపుతాను. కానీ అంత త్వరగా నా ఫోన్ కాల్‌కోసం ఎదురు చూడద్దు. ఎప్పుడో ఓ అప్పుడూ చేస్తాను."

"అయితే నీ పెళ్ళికి తప్పకుండా నన్ను పిలు."

సుందరి నవ్వి అవధాని చెంపని చేతి వేళ్ళతో రాసి అంది. "ప్రేమ తుమ్మ జిగురులాంటిది, పౌడర్‌లాంటిది కాదు. దులుపుకుంటే పోదు. కానీ ప్రేమని జయించే 'మనోబలం' అనేది మరొకటుంది."

"నా కర్థం కాలేదు."

"ఛాయని చూసుకుంటే అర్థం అవుతుంది"

16

అవధాని తను తరచుగా వెళ్ళే బార్‌లోకి వెళ్ళాడు.

ఓ మూల కూర్చున్నాడు. బార్‌లో వెలిగే డిమ్‌లైట్ కాంతిలో ప్రక్క టేబుల్‌ని వదిలి పై టేబుల్ మీద ఒంటరిగా కూర్చుని తాగుతున్న వ్యక్తిని చూసి కొద్దిగా ఉలిక్కిపడ్డాడు.

దీక్ష.

దీక్ష తాగుతున్నాడు.

లేచి వెళ్ళి అన్నయ్య ముందు కూర్చున్నాడు, బాగా తాగి ఉండటం వల్ల దీక్ష చూడలేదు అవధానివంక. అసలు తనముందు మరో మనిషి కూర్చున్నాడన్న సంగతే గుర్తించలేదు.

అవధాని ఖాళీగ్లాసులోకి మరి కాస్త రమ్ పోసి, గ్లాసులోని రమ్‌ని వాసన చూసి దాన్ని టేబుల్ మీద పెట్టి నీళ్ళు కలిపాడు కొద్దిగా. దీక్ష గ్లాసు అందుకుని త్రాగేశాడు పూర్తిగా. ఆ గ్లాసులోకి ఎవరు పంపారో చూడనయినా చూడకుండా.

"అన్నయ్యా" పిల్చాడు అవధాని. దీక్ష కళ్ళు మూసుకుని సోఫాలో వెనక్కి వాలాడు.

"అన్నయ్యా" మళ్ళీ పిలిచాడు అవధాని.

"నా పేరు దీక్షితులు, అయినా తాగుతున్నాను. తాగుతాను."

"దేనికి?" అడిగాడు.

"అందుకే"

"ఎందుకు?"

"ఫోటో స్టూడియోలో చెయ్యి వేశానని వెళ్ళి చెప్పింది. కానీ ఎంతమంది చేతులు వేయించుకుందో ఎవరికీ తెలియదు. నా కాపురం కూలదోసింది మహా రాక్షసి. కత్తి ఉంటే పొడిచేసేవాణ్ణి. పిస్తోలు ఉంటే కాల్చేసేవాణ్ణి. కత్తెరుంటే నాలిక కత్తిరించేవాణ్ణి."

అవధానికి అర్థమయింది దీక్ష తన భార్య స్నేహితురాలు గురించి మాట్లాడుతున్నాడని, ఆ అమ్మాయి మీద దీక్షకి అంత కోపం ఉందని ఎప్పుడూ అనుకోలేదు అవధాని.

"మరి ఛాయ?" అన్నాడు.

ప్రాణాలుగ్గబెట్టుకుని ఏమంటాడో అని చెవులు రిక్కించాడు అవధాని.

"ఛాయ! ఎక్కడుంది ఛాయ? నెల్లూరులో లేదు. సత్తెనపల్లిలో లేదు. చిక్కడిపల్లిలోని బార్‌లో ఉంది. ఇక్కడుంది - నా దగ్గరుంది. ఇందులో ఉంది. గూడుకట్టుకుంది."

చేత్తో గుండీలు ఊడదీసుకుంటూ చొక్కాలోని ఛాతీని చూపించాడు, కళ్ళు మూసుకునే.

-తరువాయి భాగం వచ్చే సంచికలో-